

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Christiani Mayer E Societate Iesv, Diarivm
Meditationvm, De Præcipvis Vitæ Christi mysteriis**

Mayer, Christian

Coloniæ Agrippinæ, 1635

Hebdomas IV. Post Pascha.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60091)

etiam corpori tuo, si strenuè se in hac
vita diuino eius impenderit obsequio,
rectæque rationis obsecundarit impe-
tio, in communi resurrectione iusto-
rum conferre dotes gloriosi corporis,
peculiareque omnium sensuum oble-
tationes; & quidem eximias, exa-
mussim meritis tuis responsuras. Et
quàm auidè cupiat, vt carnem tuam
cum vitijs & concupiscentijs virilius
crucifigendo, plura & grauiora amore
eius faciendo, & tolerando sublimio-
rem corporis quoque gloriam prome-
rearis. Quid intuitu huius gloriæ ni-
mis laboriosum, durum, asperumve
videri posset, nisi amor proprius oeu-
los mentis excœcaret? Gratitude, fer-
uor corpus mortificandi, multum a-
more Dei laborandi.

4. Heb-
dom.
post
Pascha.
I.

Dominica I V. post Pascha.

De promissione Spiritus sancti, eius-
que officijs.

Vado ad eum qui misit me. Ioan. 16.

I. **E**Xpende, quàm paternè Christus
discipulos suos tristes ex prædi-
catio-

atione sui ab ijs discessus, mox q̄ pre-
uidens passione sua magis etiam con-
tristandos consoletur, atque in spem
erigat gloriosæ resurrectionis secum
olim participandæ, & copiosæ gratiæ
Spiritus sancti, quâ potiri eos posse
negat, nisi ipse corporalem suam præ-
sentiam & consolationem sensibilem
quam inde hauriebant, ijs subtrahat.

Quanto ergo studio cor tuum ab o-
mni inordinata affectione erga crea-
turas erit mundandum, omni que ter-
renâ consolatione euacuandum, si v-
beri Spiritus sancti gratiâ, & pretioso
diuinæ consolationis balsamo speras
replendum. Fuga terrenarum conso-
lationum, mortificatio strenua omni-
um inordinatarum affectionum.

II. *Et cum venerit ille arguet mundum
de peccato, de iustitia, & de iudicio* Con-
sidera quomodo Spiritus sanctus hæc
tria per Apostolos præstiterit, 1. de
peccato arguendo mundum, quod nõ
crediderit in eum, sine quo nulla sa-
lus speranda, cum non sit aliud nomē
sub cælo, in quo nos oporteat saluos
fieri. 2. De iustitia, efficacibus ratio-
nibus ostendendo Christum, qui velut

Act. 17. 4.

centem, quia à Patre receptus est in cœlum; nec esse veram iustitiam ullam, nisi per Christum verum Redemptorem mundi. 3. De iudicio, convincendo mundum esse inexcusabile, si se à diabolo iam iudicato, & ligato vinciat, simulq; ostendendo Christum esse iudicem viuorum & mortuorum. Quomodo item similia præster in cordibus iustorum, 1. Summum odium peccati omnis ijs ingenerando, 2. Magnum desiderium omnis innocentia, iustitiæ & sanctitatis instillando. 3. Crebram seriamque futuri iudicij memoriam ingerendo, insuper feruentē hęc eadem alijs verbo & exemplo inculcandi zelum inspirando. Si similes Spiritus sancti inspirationes sentis, reuerter excipe, & sollicitè cooperare, ne cōtristes Spiritū S. Dei, in quo signatus es, à quo tam suaviter & efficaciter inuitaris, & traheris ad culmē perfectionis, atque vt alios tecum trahat, impelleris. Gratitude, zelus proficiendi in omni perfectione, aliosq; in eadem promouendi.

III. *Adhuc multa habeo dicere vobis, sed non potestis portare modò.* Quanta benignitas Saluatoris, tam benignè discipulo-

pulorum imbecillitati condescenden-
tis, non supra vires monitis & præ-
ceptis eos onerantis, insuper iugem
Spiritus sancti directionem in omni-
bus ijs promittentis! O quàm verè
dixit: *Iugum meum suauè est, & onus* *Matt. II.*
meum leue! Quàm suauè & facilè a-
manti, seruire tam suauì & misericor-
di Domino! quam durum & intole-
rabile seruire mundo, carni, diabolo?
Quis sapiens, & intelliget hæc? *Psal. 106.*

De potentia Dei.

II.

I. **E**Xpende magnitudinem poten-
tiæ Dei secundum quatuor di-
mensiones, 1. Quàm lata seu immen-
sa sit, quàm potest facere quicquid non
implicat contradictionem, quicquid
possibile est; & consequenter plures.
& perfectiores creaturas, imò mun-
dos absque determinato numero in
infinitum: & circa res creatas facere
potest, quicquid libuerit, cū eius velle
sit posse. 2. Quàm longa sit, durans ab
æterno in æternum, indefectibilis.
3. Quàm sublimis, seu infinitè perfe-
cta, quàm ex se omnia potest, absque
vlllo labore, absque vlllo adminiculo.
Z 6 4. Quàm

4. Quàm profunda sit, seu incomprehensibilis, cum Deus sit potens per essentiam, & potentia eius realiter idem sit cum essentia, ac proinde non queat ab vlla creaturâ finitâ, sed à solo Deo comprehendi. Quantum ergò hæc diuina potentia excedit omnem potentiam creatam & possibilem creari, quæ tot habet admixtas imperfectiones: vt, quod limitata sit, & absque admiculo aliorum nihil possit, defectibilis sit, accidentalis, ac finitæ perfectionis sit, ac proinde possit à creaturâ comprehendi!

Quantò porrò eminentiùs est in diuina potentia, quicquid perfectionis in creata potentia reperiri, aut concipi potest? Quàm meritò exclamat igitur Sapiens: *Terribilis Dominus, & magnus vehementer, & mirabilis potentia illius. Glorificantes Dominum, quantumcunque potueritis, superualebit adhuc, & admirabilem magnificentiam eius.*

Quàm æquum foret tam potentem Dominum glorificare, fauendo ei hanc tantam potentiam, atq; de ea exultando: reuereri illum, cauendo minimas eius offensas: amare eundem, desiderando amplecti & exsequi omne eius beneplacitum, multa que facere & pati

amo-

amore eius, qui tam potens est ad remunerandum? His expensis subiungendi insinuat affectus gaudij de potentia Dei, filialis timoris ac reuerentia, fiducia, amoris, ac zeli glorie eius.

II. Quam luculenter hanc infinitam potentiam suam, nobis in tempore manifestant, 1. In operibus naturæ, vt in creatione & conseruatione mundi, omnium que quæ in eo sunt, Angelorum, hominum, cælorum, elementorum, totque ex elementis mixtorum corporum, quæ omnia quam eximia sunt diuinæ potentia monumenta? 2. In operibus gratia, vt in opere redemptionis, per incarnationem Verbi imperium diaboli destruendo in opere vocationis ad Adem, per pauculos rudes Apostolos mundum conuertendo: in opere iustificationis, tot, tam admirandas animarum conuersiones in dies efficiendo: in opere vocationis ad religionem, tot, tam potenter ab amore mundi ad dulce suum iugum amplectendum trahendo: Et quidem hæc omnia potentia suæ miracula manifestare nobis dignatus est amore nostri, vt ex his illū clariùs agnosceremus, feruentius amaremus, perfectius illum debitis obsequijs glorificaremus, ad illustrio-

lustriorem nobis gloriæ coronam in cœlo promerendam. His ponderatis affectus supra positi repetendi.

III. Quàm demum eminenter suam eandem omnipotentiam Deus nobis declaraturus sit in operibus gloriæ; videlicet in glorificatione Angelorum, & animarum, intellectum & voluntatem finitam & creatam sic eleuando, vt increatum & infinitum Deum beatè videant, ament, possideant: in glorificatione corporum beatorum, in gloriosa resurrectione illa eadem numero è puluere terræ resuscitando, dotibus gloriosis exornando, corpori gloriosissimo Filij configurando, ineffabilibus delicijs omnes sensus perfundendo: idque æternum, amore electorum, continuando. Quis non libenter suspiceret, reuereretur, amaret, & glorificaret diuinam potentiam in hoc sæculo, per quam sperat se quoad corpus & animam, sic glorificandum in futuro? Affectus ferè ii lætem renouandi.

Similis ferè modus in alijs attributis piè fructuosèq; expendendis quoad discursus, affectusq; eliciendos poterit obseruari.

De

De Sapientia Dei.

III.

I. **E**Xpende, simili ratione, magnitudinē sapientiæ Dei. 1. Quàm lata seu immensa sit, quia comprehendit seipsum, & in seipso omnia, non solum præterita, præsentia, futura, sed & omnia possible, quæ facere potest; omnes possibile rerum euentus, omnia, quæ circa res creatas disponere potest. *Sapientia eius non est numerus.* 2. Quàm sublimis & perfecta sit, quia sapiens est, non accidentali sapientia, sed per essentiam. 3. Quàm longa sit, seu æterna, ipsi Deo coæua. *Sapientiam Dei præcedentem omnia quis inuestigabit?* 4. Quàm profunda, & incomprehensibilis sit, quæ nequit à creatura vlla, vti nec diuina essentia, cum qua idem re est, comprehenditur. Abscondita est ab oculis omnium uentium, volucres quoque cæli latet, ipsos nempe Angelos. Quàm longè hæc sapientia Dei excedit scientiam Cherubimorum, omnemque aliam possibilem sapientiam? quam merito proinde suspiciendus laudandus, merendus, amandus *Deus scientiarum Dominus?* quàm humiliter & cautè ambulandum coram eo, qui scrutatur corda & re-

Psal. II 4.

Eccl. I.

Iob. 28.

I. Reg. 2.

& re-

Heb. 4.

& renes, cuius oculis nuda & aperta sunt omnia: Admiratio & collaudatio diuinæ Sapientiæ, timor, amor, feruor Deo sincerè perfecteq; seruiendi, seu praxis exercitij præsentia Dei.

Ecccl. 1.

¶ I. Quam clarè Deus hanc infinitam suã sapientiam nobis in tempore manifestarit, ac porro manifestare non desinat, 1. In operibus naturæ, vt in creatione, conseruatione, & gubernatione mundi, omniumque, quæ in mundo sunt, maximè Angelorum & hominum, in quibus omnibus miraculucet sapientia Dei, iuxta illud: *Effudit illam super omnia opera sua.* 2. In operibus gratiæ, vt in Incarnatione Verbi, & tam mira & congruã reparatione hominis lapsi: in ineffabili SS. Eucharistiæ mysterio omnium mirabiliũ Dei compendio: in adinventione tot, tamque admirandarum viarum ac rationum, quibus electos suos deducit ad salutem, idque tam suauiter, vt ne vim vllam inferat liberæ eorum voluntati; & nihilominus tam efficaciter, vt potius vniuersum mundum inuerteret, quàm vel vnum eorum perire sineret. quàm meritò hæc expendens admirabundus exclamare debe-

Psal. 103. *res: Quàm magnificata sunt opera tua.*
Do-

Domine, omnia in sapientia fecisti! quàm humili, gratoque animo redamare, & glorificare oporteret eum, qui tibi præ tot alijs gentilitatis, hæreseos, vel ignorantia tenebris inuolutis, incerta & occulta sapientia suæ manifestare *Psal. 101.* dignatus est? Admiratio, amor, zelus gloriae Dei.

III. Quando demum clariùs thesauros infinitæ sapientia suæ reseraturus sit in æternitate, quando videbimus eum sicuti est, & in eo omnia mysteria abscondita à sæculo, omnia occulta & iustissima eius iudicia, omnia stupenda opera, omnes admirandas adinventiones, quibus singulos Electos ad ralem gloriam perduxit, abyssum denique causarum & rationum, æternarum diuinæ prouidentia, nihil omnino casu absque certa causa permittentis.

Quàm promptè nunc ergo mysteria fidei credere, occulta iudicia Dei reuereri, beneplacitum prouidentia diuinæ in omnibus admirari, laudare, amplecti te oporteret, qui hæc omnia te olim clarè intuiturum confidis in ciuitate Domini virtutum, vbi videbitur Deus Deorum in Sion! Zelus proficiendi in viua fide, feruenti charitate, absoluta resignatione. *De*

De Bonitate Dei.

I. **E**Xpende. 1. quàm lata & immensa sit bonitas Dei, quæ continet in se omnem rationem boni tam naturalis, quam moralis, seu tam in genere entis, quam in genere moris. Habet enim in se eminenter naturales perfectiones omnes posibles omnium possibiliū creaturarum, & similiter perfectiones morales omnium virtutum, liberis creaturis proprias, absque vlla imperfectione, cum sit impeccabilis, infinite sanctus, & consequenter habet omnem rationē boni, non tantum honesti, sed etiam vtilis, & delectabilis: quicquid enim honestatis, vtilitatis, & delectabilitatis in creaturis reperiri, aut concipi potest, id multò eminentius in se complectitur. 2. quàm longæua sit Dei bonitas, ipsi nimirum coæua, indefectibiliter æternum eadē perseverās. 3. quàm alta seu infinite perfecta sit, quæ nec intēdi nec minui possit, respectu cuius creaturarum bonitas nulla sit, cum non accidentaliter bonitate Deus bonus sit, sed

Luc. 18. per essentiam, iuxta illud: *Nemo bonus*
1. Reg. 2. nisi solus Deus. Et: *Non est Sanctus, ut*
est

est Dominus. 4. quam profunda proinde seu incomprehensibilis sit illa bonitas, quæ idem re est cum essentia diuina, ideoque nequit comprehendi.

Quàm longè hæc infinita bonitas superat omnium rerum creaturarum, quantumuis amabilium, etiam possibilem, bonitatem, quæ semper limitata & defectibilis, imò nisi à Deo conseruetur, nulla est! Quàm meritò ergò Deus, præ omnibus & super omnia, est æstimandus, amandus, que- rendus? quam indignum est, spreta infinita bonitate, & amabilitate, euandæ & momentaneas creaturarum oblectatiunculas aucupari? Quàm meritò de his conqueritur Deus apud Ieremiam: *Obstupescite cæli super hæc, & porta eius desolamini vehementer. Ne dereliquerunt fontem aqua viua, & f. derunt sibi cisternas, cisternas dissipatas, qua continere non valent aquas!* Admiratio, gaudium de bonitate tanta, amor Dei tam boni, horror offensæ eiusdem, cõtemptus creaturarum.

II. Quomodo Deus hanc suam bonitatem in tempore manifestarit. 1. In operibus naturæ, vt in creatione, conseruatione, gubernatione mundi, omniumque rerum creaturarum, maxi-

maximè hominum, & Angelorum; tot, tam varias, tam congruas, tam eximias perfectiones dotesque naturales ex inexhausto thesauro infinitæ bonitatis suæ singulis impertiendo, easdem sic dotatas conseruando, gubernando, ad fines debitos dirigendo: in operibus gratiæ, vti in opere redemptionis, vocationis, iustificationis, tot, tam multiplicia, tam sublimia charismata supernaturalia rationalibus creaturis conferendo, eadem in ijs conseruando, & augendo; insuper seipsum, fontem omnium gratiarum, per Incarnationem & sanctissimæ Eucharistiæ institutionem hominibus communicando, idque ex gratuita bonitate sua. O quam suspicienda, quam amanda, quam glorificanda, super omnia; tanta bonitas! Affectus ferè ijdem renouandi.

III. Quomodo demùm eandem bonitatem suam in æternitate exhibiturus sit, beatis tam inæstimabilia, singulorum meritis proportionata, donæ gloriæ essentialis & accidentalis, animæ & corporis conferendo, æternumque conseruando! Affectus ijdem, cum spe gloriæ, repetendi.

De

De infinita charitate erga homines, V.
maximè Electos.

1. **E**Xpende eodem modo magnitudinem charitatis Dei, 1. Quàm latè se extendat, ad omnes omnino homines, quos omnes vult saluos fieri, & ad agnitionem veritatis venire: & ad omnia bona naturæ, gratiæ & gloriæ, quæ ex amore ijsdem contulit, confert, conferetque æternum. 2. Quàm longa sit, ab æterno in æternum perdurans. Nam ex quo est, Deus, amavit, quos creare, saluare, gratiâ, & gloriâ coronare constituit, quantum in se erat, præcipue Electos: iuxta illud: *In charitate perpetua dilexi te.* 3. Quàm 1er. 38. sublimis infiniteque perfecta sit, cui nulla creata charitas queat comparari, ob dona sublimissima & inestimabilia naturæ, gratiæ, gloriæ, per eam hominibus collata, & conferenda. 4. Quàm profunda & inuestigabilis sit, tum quia Deus ipse est charitas, tum quia ex gratuito beneplacito suo tam miris occultisque modis, quos elegit, ad optatum finem perducit.

O quantò latior, longæuior, sublimior & incomprehensibilior hæc charitas

ritas

ritas Dei omni creata & possibili creari caritate! quali ergo reciproca dilectionis affectu merito compensanda! His expensis exercendi affectus amoris latissimè, sublimissimè, constantissimè, insatiabilissimè, in præsentis more consueto.

II. Expende quomodo Deus hanc charitatem suam nobis ostenderit in tempore, in omnibus operibus suis, naturæ & gratiæ, maximè in opere redemptionis, luculentissimo infiniti amoris sui erga nos monumento. 1. Pater mittendo Filium, & adoptando nos in filios & hæredes regni per eius Incarnationem. 2. Verbum Incarnatum, seipsum pro nobis tradendo, intimeque vniendo, non modò per gratiam iustificantem, sed etiam realiter per præsentiam sacramentalem. 3. Spiritus sanctus insuper, seipsum, ceu fontem omnis amoris & gratiæ, nobis communicando. Quam incomprehensibilis in his omnibus elucet dilectionis excessus! quo excessu amoris iure esset recompensandus? Affectus ijdem exercendi quoad præteritum, seu dolor excitandus de nostra in redamando frigiditate.

III. Quomodo demùm eandem charita-

titatem suam, multò feliciori modo, exhibiturus sit in æternitate Electis, ineffabiles gloriæ & beatitudinis suæ thesauros, quoad animam & corpus, cum ipsis liberalissimè communicando, seipsum ijs per visionem, amorem & fruitionem beatificam in omnem æternitatem beatissimè possidendum tradendo, familiarissimeque cum iisdem veluti amicis intimis filijsque dilectissimis, agendo.

O quales deliciae erunt, sic ab eo æternum amari in patria, quarum vel modica, & momentanea delibatio sic reficit in via! Affectus ijdem amoris in futurum exercendi cum propositis practicis.

De Misericordia Dei.

VI.

I. **E**Xpende 1. quàm latè se diffundat misericordia Dei, ad omnes omnium creaturarum miseras, maxime hominum, etiam in gratissimorum peccatorum, tam corporales, quam spirituales, tam temporales, quam æternas subleuandas. *Misericordia Domini Psal. 118. plena est terra. Misereris, Domine, omnium, quia omnia potes.* 2. Quàm longa sit, perdurans in omnes æternitates: *Misericordia Domini ab aeterno in aeterno*

ater-

ascernum, super timentes eum. 3. Quam
 sublimis, seu quam intensa sit, cui om-
 nis misericordia creata, hominum &
 Angelorum, simul sumpta, vix nomen
 misericordiae mereatur, quæ nec in-
 tendi possit, nec remitti, cum sit infi-
 nitè perfecta. 4. Quam denique pro-
 funda, seu incomprehensibilis sit, tum
 quia est super omnia opera eius, iuxta
Psal. 144. illud: *Miserationes eius super omnia ope-*
ra eius, extenditq; se ad indignissimos
 omni miseratione peccatores, imò ad
 ipsos damnatos, quos infra condignū
 punit; tum quia misericordia Dei, vti
 & charitas, Deus ipse est.

Quam longè excedit hæc miseri-
 cordia infinita omnem finitam miseri-
 cordiam! quam proinde reuerenter
 suspicienda, amanter complectenda?
 quanta fiducia ad sinum tam amplæ in-
 exhaustæque misericordiae nobis in o-
 mni afflictione confugiendum? Ad-
 miratio, amor, gratitudo, filialis fida-
 cia, & recursus ad Deum.

II. Quomodo Deus hanc misericor-
 diam suam hucusque à condito mun-
 do in hoc sæculo exhibuerit, hodieq;
 exhibeat, erga omnes creaturas, maxi-
 mè rationales, hominibus & iumentis
 necessaria tam paternè prouidendo,
 atque

atque à tot miserijs corporalibus præ-
 seruando, & liberando, iuxta illud: *Psal. 36.*
Homines & iumenta saluabis Domine: Psal. 146.
 quemadmodum multiplicasti misericor-
 diam tuam Deus! Homines insuper, &
 te inter illos, à tot spiritualibus mise-
 rijs, vti peccatis, tentationibus, peri-
 culis salutis tam misericorditer præ-
 seruando, ex ijsue eruendo: & demum
 luculentissimè, in humana natura as-
 sumpta miseras nostras, absque pec-
 cato, assumendo, atque in se culpas
 nostras, quibus æternas miseras mere-
 bamur, expiando, iuxta illud: *Voluit Heb. 4.*
per omnia fratribus assimilari, ut miseri-
cors fieret.

Qualis abyssus Domini misera-
 tionum, quibus exhaurire dignatus
 est abyssum nostrarum miseriarum!
 Affectus ijdem cum zelo imitandi.

III. Quomodo eandem misericor-
 diam Pater misericordiarum exhibi-
 turus sit in futuro sæculo, electos pur-
 gandos à temporalibus pœnis per vi-
 uorum suffragia, & Filij Sanctorumq;
 merita misericorditer liberando: pur-
 gatos, aut purgatione istic non indi-
 gentes, ab æternis miserijs præseruan-
 do; & iusto iudicio damnatos infra
 condignū puniendo. O quantò Deus

A a

est

est propensior ad misericordiam, quam ad iustitiam, ut meritò dixerit David: *Nunquid obliuiscetur misereri-
 Psal. 76. Deus, aut continebit in ira sua misericor-
 Hab. dias suas!* Et Habac. *Cum iratus fueris, misericordia recordaberis.* Affectus penè ijdem repetendi.

De longanimitate Dei.

I. **E**Xpende 1. quàm latè se extendat Longanimitas Dei, ad omnia omnium hominum, maximorum etiam peccatorum, peccata, quantumuis grauias & enormia, longanimitè, ad longum etiam non rarò tempus, toleranda, 2. quàm longa sit, coeua scilicet ipsi Deo, qui, quos tolerat misericorditer in tempore, decreuit sic tolerare ab aeternitate. 3. quàm sublimis infiniteque intensa, cui nulla nec humana, nec Angelica longanimitas, nulla paterna, vel materna patientia & indulgentia queat comparari. 4. quàm profunda & incomprehensibilis, quae nulla hominum etiam contumacissimorum & obstinatissimorum ingratitude & malitia possit exhauriri. O longanimitatem verè diuinam, non humanam! quam verè hanc intuens exclamauit Regius vates: *Miserator & mi-
 Psal. 102. seri.*

Psal. 102.

fericors Dominus, longanimis & multum
 misericors. Quomodo miseretur pater fili-
 orum, misertus est Dominus timentibus se,
 quoniam ipse cognouit figmentum nostrum.

Et Sapiens: Dissimulas peccata hominum, Sap. II.
 propter pœnitentiam, diligis omnia, qua
 sunt; parcu autem omnibus, quoniam tua
 sunt, Domine, qui diligis animas: Ad-
 miratio, amor, gratitudo, fidu-
 cia.

II. Quomodo hanc longanimita-
 tem à condito mundo hucusque exer-
 cuerit erga tot peccatores; protopla-
 stis parentibus tam misericorditer
 parcendo, & tam admirabile medium
 reparando generi humano prodendo;
 mundum ob tot horrenda scelera, ge-
 nerali diluuiò delendum, tot annis
 tolerando, & per Noe præmonendo:
 populum Israeliticum tot annis rebel-
 lem, ingratum & impium misericor-
 diter sustinendo, & ad resipiscendum
 prouocando: tot regum impijsi-
 morum & Monarcharum abominan-
 da flagitia, tot priuatorum hominum
 inaudita facinora plurimis annis
 non infrequenter dissimulando. Quæ
 paterna maternaque indulgentia
 huic longanimitati queat compara-
 ri? quis pater, aut quæ mater has

toleret iniurias molestiasque in unico filio, quas Deus quotidie tolerat in ingratisimo mancipio? Affectus ijdem cum zelo imitandi similem in aliorum defectibus tolerandis longanimitatem.

III. Quomodo eandem longanimitatem Deus tibi hucusque à puero exhibuerit, tot tantasque tuas iniquitates, ingrattitudines, & negligentias paternè dissimulando, tam patienter tolerando, ad pœnitentiam te exstimulando. Hæccinè à proximo tuo, quantumvis amicissimo patereris, que Deus à te terræ vermiculo hucusque passus est, hodieq; pati dignatur? Cave ergò ne amplius tanta bonitate abutare. Audi Apostolum monentem:

Rom. 2. *An diuitias bonitatis eius, & patientia, & longanimitatis contempnis, ignorans quoniam benignitas Dei ad pœnitentiam te adducit? Secundum autem duritiam tuam, & impœnitens cor tuum thesaurizas tibi iram, in die ira, & reuelationis iusti iudicij Dei, qui reddet unicuique secundum opera eius. Grattitudo, amor, dolor de ingrattitudine, zelus emendandi.*

(..)

Do-